

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Το αγόρι και ο αρουραίος του

Πέφτει χιόνι.

Χιόνι λευκό σαν φτερό κύκνου, λευκό σαν άνθος τριλλίου. Η λευκότητα αυτή είναι σχεδόν εκτυφλωτική πάνω στο θαυπράσινο και καφετί του δάσους που καλύπτει και σχηματίζει χνουδωτά λοφάκια μέσα στην ήσυχη, ληθαργική αγκαλιά του κισσού και των βατομουριών. Έχει μαζευτεί πάνω στα ριζά των ψηλών ελάτων κι έχει απλωθεί σαν χαλί μέσα στα ρηγά χαντάκια της ρεματιάς, γύρω από τις εκτεθειμένες ρίζες του κέδρου.

Ο δρόμος φιδογυρίζει στα δάθη του δάσους. Είναι κι αυτός καλυμμένος με μια ανέγγιχτη κουδέρτα χιονιού.

Βασικά, αν δεν ήξερες ότι υπάρχει δρόμος κάτω από το χιόνι, αν δεν ήξερες ότι υπάρχουν αιώνες δημάτων και σπλών και χιλιόμετρα φθαρμένου λιθόστρωτου κάτω από το χιόνι, μπορεί να πίστευες ότι έχεις μπροστά σου μια χέρσα περιοχή που για κάποιον λόγο δεν την έχει αγ-

γίξει η πυκνή βλάστηση του δάσους. Σ' αυτόν τον δρόμο δεν υπάρχουν ίχνη από ρόδες ή λάστιχα. Κανένα ίχνος ποδιού δεν αμαυρώνει την ντελικάτη λευκότητα του χιονιού. Μπορεί να σκεφτόσουν ότι είναι ένα μονοπάτι άγριων ζώων, μια έκταση όπου κανένα δέντρο δε θα μπορούσε να βλαστήσει λόγω της συνεχούς κίνησης των αθόρυβων περιπατητών: του ελαφιού, της άλκης και της αρκούδας. Αλλά, ακόμα κι εδώ, στον πιο απομακρυσμένο τόπο στον κόσμο, δεν υπάρχουν ίχνη από ζώα. Όσο περισσότερο χιόνι πέφτει, τόσο πιο πολύ χάνεται ο δρόμος. Απλώς γίνεται ένα ακόμα τμήμα αυτού του αχανούς, ατελείωτου δάσους.

Άκου.

Ο δρόμος είναι ήσυχος.

Άκου.

Ξαφνικά, ένας μακρινός κρότος σπάει τη γαλήνια ησυχία: είναι ο ήχος από τις ρόδες μιας άμαξας και το χλιμίντρισμα ενός αλόγου που το έχουν φέρει στα όρια της αντοχής του. Οι οπλές του αλόγου χτυπάνε έναν τρελό ρυθμό πάνω στο έδαφος, έναν ρυθμό που ακούγεται μουντός εξαιτίας του χιονιού. Κοίτα: μια άμαξα που τρέχει με τρελή ταχύτητα παίρνει τη στροφή με τους δύο από τους τέσσερις τροχούς της στον αέρα. Στην άμαξα είναι ζεμένα δύο καταϊδρωμένα μαύρα άλογα. Από τα ρουθούνια τους βγαίνουν συννεφάκια ατμού σαν καπνός μέσα από καμινάδα. Πάνω από τα άλογα είναι κουρνιασμένος ο αμαξάς, ένας μεγαλόσωμος άντρας, φασκιωμένος με στρώσεις μαύρων μάλλινων ρούχων κι ένα κουρελιασμένο ημίψηλο στο κεφάλι. Αγριοφωνάζει στα άλογα σχεδόν σε κάθε τους βήμα, ουρλιάζοντας «ΓΚΙΑΠ!» και «ΠΙΟ

ΓΡΗΓΟΡΑ!». Δεν τσιγκουνεύεται το καμτσίκι. Απ' το πρόσωπό του καταλαβαίνεις ότι είναι πολύ ταραγμένος. Πού και πού ξεκλέβει λίγες στιγμές ανάμεσα στα χτυπήματα του καμτσικιού του για να ρίξει μια επιφυλακτική ματιά τριγύρω στο δάσος.

Κοίτα πιο προσεχτικά: κάτω από τον αμαξά, μέσα στην απλή μαύρη άμαξα, κάθεται μια γυναίκα, μόνη. Φοράει ένα φίνο μεταξωτό φόρεμα και το πρόσωπό της είναι κρυμμένο πίσω από ένα αχνό ροζ πέπλο. Στα δάχτυλά της λάμπουν δαχτυλίδια με φωτεινά πετράδια. Στα χέρια της κρατάει μια λεπτή χάρτινη βεντάλια, την οποία ανοιγοκλείνει νευρικά. Κι εκείνη παρακολουθεί τους τοίχους από δέντρα που περικυκλώνουν την άμαξα, σαν να ψάχνει κάποιον ή κάτι. Απέναντί της δρίσκεται ένα περίτεχνο σεντούκι, του οποίου τα τοιχώματα είναι διακοσμημένα με χρυσά και ασημένια συρματοουργήματα. Μια κλειδαριά κρατάει σφαιλισμένους τους δύο μεντεσέδες του σεντουκιού και το κλειδί κρέμεται στον λαιμό της γυναίκας από ένα λεπτό χρυσό κορδόνι. Νευρική, χτυπάει τη σκεπή της άμαξας με τη βεντάλια της.

Ο οδηγός ακούει το χτύπημα της βεντάλιας και κατεβάζει ακόμα πιο άγρια το καμτσίκι του στα πλευρά των λαχανιασμένων αλόγων. Μια ξαφνική κίνηση στον δρόμο μπροστά τους τραβάει την προσοχή του οδηγού. Μισοκλείνει τα μάτια για να δει μέσα στο εκτυφλωτικό λευκό του στρωμένου χιονιού.

Ένα αγόρι στέκεται στη μέση του δρόμου.

Δεν είναι όμως ένα συνηθισμένο αγόρι. Αυτό το αγόρι φοράει κάτι που θυμίζει κομψή κεντημένη χλαίνη αξιωματικού, μάλλον του πεζικού, από τον πόλεμο της Κρι-

μαίας. Τα μαλλιά του είναι μαύρα και σγουρά και ξεπετάγονται κάτω από την τραχιά γούνα ενός ρωσικού καπέλου ουσάνκα. Παίζει τεμπέλικα με μια άδεια σφεντόνα. Πάνω στον ώμο του κάθεται ένας αρουραίος.

«ΑΛΤ!» φωνάζει το αγόρι. «ΛΗΣΤΕΙΑ!»

«Τον άκουσες!» φωνάζει ο αρουραίος. «Σταμάτα την άμαξα, χοντρομπαλά!»

Ο αμαξάς ξεστομίζει μια βρισιά μέσα από τα δόντια του. Με μια γρήγορη κίνηση του καρπού του, έχει πετάξει στην άκρη το καμισόκι κι έχει πιάσει με τα δυο του χέρια τα γκέμια. Τα τινάζει με ζέση και τα άλογα αυξάνουν την ταχύτητα του καλπασμού τους. Ένα σκληρό χαμόγελο έχει χαραχτεί στο πρόσωπο του αμαξά. «ΧΙΓΙΑ!» φωνάζει στα ταλαιπωρημένα άλογα.

Το πρόσωπο του αγοριού, που πριν λίγο έλαμπε από αυτοπεποίθηση, τώρα ζαρώνει. Ξεροκαταπίνει. «Το... το εννοώ!» τραυλίζει.

Τα σκασμένα χείλη του αμαξά έχουν τραδηχτεί αποκαλύπτοντας μια εντυπωσιακή σειρά κιτρινισμένων δοντιών. Δεν κόβει ταχύτητα. Η κυρία στην άμαξα δγάζει μια μικρή στριγκλιά καθώς η άμαξα σπινιάρει πάνω στον χιονισμένο δρόμο. Το αγόρι σκύβει γρήγορα και σηκώνει μια χιονισμένη πέτρα από το έδαφος. Σκουπίζει το χιόνι πάνω στο παντελόνι του και την περνάει στο σκοινί της σφεντόνας του.

«Μη με αναγκάσεις να το κάνω» τον προειδοποιεί. Δεν είναι σίγουρο αν τον έχει ακούσει· ο αμαξάς ορμάει με την άμαξα προς το μέρος του αγοριού και του αρουραίου με τρομακτική ταχύτητα.

Με ανεπιτήδευτη άνεση –προφανώς έχει εξασκηθεί

πολύ– το αγόρι αφήνει την πέτρα να φύγει από τη σφεντόνα του κι εκείνη πετάει προς τον αμαξά, ο οποίος σκύβει πάνω στην ώρα· η πέτρα περνάει πάνω από το κεφάλι του και πέφτει μέσα στις παχιές, χιονισμένες φτέρες του δάσους. Το αγόρι δεν έχει χρόνο να σηκώσει άλλη πέτρα· η άμαξα έχει πλησιάσει τόσο, που μυρίζει τον ιδρώτα των αλόγων.

Ο αρουραίος κάνει ένα μικρό γκλουπ! και βουτάει στο χαντάκι στο πλάι του δρόμου. Το αγόρι τον ακολουθεί και κατρακυλάνε μαζί. Η άμαξα προσπερνάει κάνοντας μεγάλο θόρυβο. Τα άλογα, που έχουν τρομάξει από την πιθανή σύγκρουσή τους με τους δύο ληστές, χλιμιντρίζουν δυνατά.

Η γυναίκα με το πέπλο που κάθετα μέσα στην άμαξα σφίγγει στο χέρι της το κλειδί που κρέμεται στον λαιμό της. Βγάζει μια ψιλή τσιρίδα από τον φόβο της. Ο αμαξάς, που έχει πάρει τα πάνω του από την τολμηρή του πράξη, ρίχνει ένα βλέμμα πάνω από τον ώμο του προς το αγόρι και τον αρουραίο του. «Άλλη φορά θα τα πάτε καλύτερα, κορόιδα!» φωνάζει. Όμως, επειδή η προσοχή του είναι στραμμένη αλλού, δε βλέπει τους κορμούς των κέδρων που πέφτουν σαν ντόμινο και φράζουν τον δρόμο μπροστά του μέσα σε μια έκρηξη από σκλήθρες. Τρεις κορμοί. Ο ένας μετά τον άλλον. *Μπαμ. Μπαμ. Μπαμ.*

Η γυναίκα ουρλιάζει· ο αμαξάς γυρίζει μπροστά το κεφάλι του και τραβάει τα γκέμια απότομα. Τα άλογα διαμαρτύρονται. Οι οπλές τους ψάχνουν μάταια να βρουν τρόπο να κρατηθούν πάνω στην επιφάνεια του δρόμου που γλιστράει. Η άμαξα γέρνει και σείεται και ακούγεται ένα βογκητό ανατριχιαστικό. Του αμαξά τού κόβει και

ουρλιάζει με πάθος «ΧΙΓΙΑ!», ενώ ταυτόχρονα στρίβει επιδέξια άλογα και άμαξα ώστε να περάσουν ανάμεσα από τα εμπόδια των πεσμένων δέντρων. Άνθρωποι, άντρες και γυναίκες, εμφανίζονται μέσα από τα δέντρα· είναι ντυμένοι όλοι σαν το αγόρι, αλλά οι στολές τους δεν ταιριάζουν και πολύ μεταξύ μας. Μερικοί φοράνε κουρελιασμένα πουκάμισα· άλλοι φοράνε μπαντάνες που κρύβουν τα πρόσωπά τους. Είναι όλοι τους παιδιά. Ο μεγαλύτερος θα είναι με το ζόρι δεκαπέντε χρονών. Κοιτάζουν έκπληκτοι την επιδεξιότητα του αμαξά, που καταφέρνει να περάσει τη βαριά άμαξα με τα δύο πανικόβλητα άλογα μέσα από την παγίδα τους. Μέσα σε λίγες στιγμές, ο αμαξάς έχει περάσει μέσα από τα απρόβλεπτα εμπόδια κι έχει ξαναπάρει στο χέρι το μαστίγιό του για να παροτρύνει και πάλι τα άλογα.

Στο μεταξύ, το αγόρι και ο αρουραίος του έχουν σηκωθεί από το χαντάκι στην άκρη του δρόμου κι έχουν τινάξει το χιόνι από τα ρούχα τους. Ο αρουραίος ξαναπηδάει πάνω στον ώμο του αγοριού καθώς το αγόρι βάζει τα δάχτυλά του στο στόμα του και δγάζει ένα διαπερα-

στικό σφύριγμα. Ένα άλογο, ένα πιτσιλωτό καφετί και λευκό πόνι θγαίνει μέσα από την πυκνή θλάστηση του δάσους. Το αγόρι πηδάει πάνω στο άλογο, με τον αρουραίο να κρατιέται από την επωμίδα του, και κλοτσάει το ζώο για να τρέξει. Φτάνοντας στα πεσμένα δέντρα, κάνει το άλογο να πηδήξει και να περάσει πάνω από τους τρεις κέδρους. Χιόνι και λάσπη πετάγονται παντού καθώς το άλογο προσγειώνεται. Τα παιδιά ανάμεσα στα δέντρα έχουν συνέλθει από το σοκ και φωνάζουν τα υποζύγια τους· σύντομα ο δρόμος είναι γεμάτος με ιππείς που καταδιώκουν καλπάζοντας την άμαξα που απομακρύνεται.

Ο αμαξάς τούς παίρνει χαμπάρι. Καταριέται την επιμονή των ληστών. Ο άνεμος μαστιγώνει το πρόσωπό του το χιόνι πέφτει πλέον με δύναμη, παγωμένο.

Από τους ιππείς που καταδιώκουν την άμαξα, το αγόρι και ο αρουραίος είναι προφανώς από τους ταχύτερους. Πολλοί δεν καταφέρνουν να ακολουθήσουν την ταχύτητα της άμαξας και μένουν πίσω. Μέσα σε λίγα λεπτά, έχουν απομείνει μονάχα τέσσερις: το αγόρι, ένα άλλο αγόρι μεγαλύτερο και δύο κορίτσια. Καθώς πλησιάζουν

την άμαξα που τρέχει σαν τρελή, χωρίζονται, δύο από κάθε πλευρά της. Ο αρουραίος, που κρατιέται απ' τον ώμο του αγοριού σφίγγοντας το ένα αυτί του γούνινου καπέλου του, προειδοποιεί τον αμαξά: «Δώσε μας το χρυσάφι σου και είσαι ελεύθερος να φύγεις!» φωνάζει.

Ο αμαξάς απαντάει με μια ανατριχιαστική βρυσιά που κάνει το αγόρι να κοκκινίσει ακόμα και σ' αυτή την τόσο αγωνιώδη στιγμή. Τώρα πια βρίσκεται στην ίδια ευθεία με την άμαξα. Μπορεί να δει το εσωτερικό της: τη γυναίκα με το πέπλο, το κλειδί στον λαιμό της, το κλειδωμένο σεντούκι. Η γυναίκα τον παρακολουθεί με περιέργεια. Τα μεγάλα καστανά της μάτια γυαλίζουν πάνω από το αχνό ύφασμα που κρύβει το πρόσωπό της. Το αγόρι για μια στιγμή αποσπάται απ' αυτή την εικόνα. Ο αρουραίος φωνάζει: «ΠΡΟΣΕΧΕ!».

Ο αμαξάς κάνει μια προσπάθεια να ανατρέψει τους διώκτες του στρίβοντας απότομα την άμαξα προς τα αριστερά, και το αγόρι παραλίγο να ρίξει το πόνι του κατευθείαν στις ρόδες της άμαξας. Συγκρατεί μια στριγκλιά που πάει να ξεφύγει από το λαρύγγι του και οδηγεί το πόδι του εκτός δρόμου. Οι οπλές του πόνι βρίσκουν στη μαλακή βλάστηση δίπλα στον δρόμο και χάνει τον θηματισμό του· το έδαφος εδώ υποχωρεί και παίρνει κατηφορική κλίση για να καταλήξει σε ένα ορμητικό ρέμα. Το αγόρι ετοιμάζεται για την πτώση, αλλά το πόνι του είναι επιδέξιο. Σε μια στιγμή, το άτι του αγοριού έχει βρει και πάλι την ισορροπία του κι έχει ξαναβρεθεί στον δρόμο. Το παιδί τού ψιθυρίζει ένα ευχαριστώ στο αυτί. Βρίσκονται και πάλι στο κατόπι της άμαξας.

Η άμαξα προπορεύεται πλέον κατά αρκετά άλογα

δρόμο. Οι άλλοι τρεις ληστές πασχίζουν να την ακολουθήσουν. Ένας από τους ιππείς, ένα κορίτσι με αχυρόξανθα μαλλιά, έχει πιαστεί από τη σκεπή της άμαξας και προσπαθεί να σκαρφαλώσει πάνω. Το εγχείρημα είναι παράτολμο· το πρόσωπο του κοριτσιού είναι σφιγμένο από τη συγκέντρωση. Οι άλλοι δύο ληστές, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, έχουν καταφέρει να σπιρουνίσουν τα άλογά τους και τώρα τρέχουν παράλληλα με τα άλογα της άμαξας. Το ξανθό κορίτσι δγάζει ένα δυνατό βογκητό και πηδάει από το άλογό της· με το ζόρι καταφέρνει να αρπαχτεί από το ξυλόγλυπτο διακοσμητικό στη σκεπή της άμαξας. Το άλογό της απομακρύνεται· το σώμα της τραμπαλίζεται πέρα δώθε στο πλάι της άμαξας και ακούγεται μία ακόμα ψιλή στριγκλιά από την επιδάτιδα. Το κορίτσι θρίσκει την ισορροπία του και σκαρφαλώνει στη σκεπή της άμαξας δγάζοντας έναν θριαμβευτικό αλαλαγμό. Στρέφει το κεφάλι της προς το αγόρι με τον αρουραίο, που θρίσκεται αρκετά ακόμα άλογα δρόμο πίσω.

«Είθε ο καλύτερος ληστής...» αρχίζει να λέει. Η πρότασή της όμως κόβεται στη μέση, καθώς η άμαξα περνάει κάτω από ένα χαμηλό κλαδί και, πριν προλάβει καν να το καταλάβει, το κορίτσι έχει κρεμαστεί στον αέρα. Καθώς καλπάζει με το πόνι του προς την άμαξα, το αγόρι με τον αρουραίο χρειάζεται να σκύψει για να αποφύγει τα πόδια του κοριτσιού που κρέμονται από ψηλά.

«Να νικήσει!» ολοκληρώνει το κορίτσι την πρότασή του καθώς κρέμεται από το κλαδί του δέντρου.

Το αγόρι γνέφει με νόημα στον αρουραίο και τρίζει τα δόντια του αποφασισμένο. Τώρα έχουν απομείνει μονάχα αυτός και το δεύτερο κορίτσι. Το άλλο αγόρι έχει ξε-

μείνει πίσω, το άλογό του κουτσαίνει μέσα στα χαμόκλα-
δα.

«Έιλινγκ!» φωνάζει το αγόρι. «Πιάσε τα άλογα!»

Το κορίτσι, που τρέχει πια παράλληλα με το δεξί άλογο της άμαξας, τον έχει ακούσει. Προσπαθεί να φτάσει με τα χέρια της τα χαλινάρια του αλόγου, αλλά το μαστίγιο του αμαξά την αποτρέπει. «Μακριά, βρομερέ ληστή!» φωνάζει ο αμαξάς. Το κορίτσι στραβομουτσουνιάζει καθώς η πέτσινη άκρη του μαστίγιου αφήνει ένα κόκκινο σημάδι στο πάνω μέρος της παλάμης της.

«Σέπτιμους» συριζει το αγόρι στον αρουραίο. «Τι λες, μπορείς να δοηθήσεις;»

Ο αρουραίος χαμογελάει. «Νομίζω πως κάτι μπορώ να κάνω». Το αγόρι έχει φτάσει πια την άμαξα. Ακούει το κλαψούρισμα της δεσποσύνης που κάθεται μέσα. Ο αρουραίος πηδάει από τον ώμο του αγοριού και προσγειώνεται στον σβέρκο του αμαξά, ο οποίος βγάζει μια κραυγή που σου παγώνει το αίμα.

«ΑΡΟΥΡΑΙΟΟΟΣ!» φωνάζει. «ΣΙΧΑΙΝΟΜΑΙ ΤΟΥΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΥΣ!»

Όμως το τροκτικό έχει χωθεί κιόλας μέσα στο πουκάμισο του αμαξά και προπονείται χορεύοντας ιρλανδικούς παραδοσιακούς χορούς πάνω στις γυμνές του ωμοπλάτες. Ο αμαξάς ουρλιάζει και αφήνει να του πέσουν από τα χέρια και το μαστίγιο και τα γκέμια· τα άλογα της άμαξας, μπερδεμένα, σταματάνε να καλπάζουν, κι έτσι το αγόρι και το κορίτσι καταφέρνουν να έρθουν στα ίσα μαζί τους. Μετά από μια γρήγορη ματιά που ανταλλάσσουν, οι δύο ληστές πηδάνε πάνω στα άλογα της άμαξας και τα κάνουν να σταματήσουν απότομα.

Ο αμαξιάς πηδάει από τη θέση του και τρέχει στον δρόμο παραπατώντας και γδέρνοντας απελπισμένα την πλάτη του με τα χέρια του. Το κορίτσι και το αγόρι τον παρακολουθούν γελώντας, πριν επιστρέψουν στη δουλειά που έχουν να κάνουν. Το κορίτσι κάνει ένα νεύμα ευγενικά. «Μετά από εσάς». Το αγόρι υποκλίνεται και πηγαίνει προς τη σταματημένη άμαξα ακτινοβολώντας σιγουριά. Ανοίγει την πόρτα με φόρα.

«Τώρα, κυρία μου» λέει περήφανος «αν δε θα σας πείραζε, θα ήθελα να γυρίσετε...».

Χάνει τα λόγια του. Η γυναίκα έχει βγάλει το πέπλο της και το πρόσωπό της είναι σοκαριστικό: στα μάγουλά της φυτρώνουν πυκνές κοκκινωπές τρίχες.

Επίσης: Τον σημαδεύει η κάννη ενός παμπάλαιου τουφεκιού, ενός μουσκέτου.

«Δε νομίζω» λέει ο επιβάτης, με βραχνή (και διόλου γυναικεία) μπάσα φωνή.

Το αγόρι έχει πέσει από τα σύννεφα. «Μα...» πάει να πει.

«Μπαμ» λέει ο επιβάτης. Δίνει ένα χτύπημα στο μέτωπο του αγοριού με την κάννη του όπλου σαν να το τιμωρεί.

Το αγόρι ξύνει εμβρόντητο το μέτωπό του, σαν να ξαναπαίξει μέσα στο μυαλό του ολόκληρη τη σκηνή. Κλοτσάει με την μπότα του το χιόνι. Το χειμωνιάτικο τρίμηνο της Εκπαίδευσης Ληστών έχει αρχίσει. Και ο Κέρτις μόλις απέτυχε στο πρώτο του τεστ.

Σε ένα μέρος που θύμιζε έναν άλλον κόσμο από αυτόν στον οποίο εξελισσόταν αυτή η σκηνή, αν και στην πραγματικότητα απείχε μονάχα λίγα χιλιόμετρα, η Πρου κοι-

τούσε έξω από το παράθυρο του δευτέρου ορόφου και έβλεπε το χιόνι να πέφτει και να διαλύεται πάνω στο γρασίδι του Γυμνασίου Τζορτζ. *Κλασικός χειμώνας στο Πόρτλαντ*, σκέφτηκε η Πρου. *Λάσπη εξ ουρανού*. Με κάθε νιφάδα, ένιωθε το πιγούνι της να θυθίζεται ακόμα πιο βαθιά μέσα στην παλάμη της. Ένα ζευγάρι περπατούσε στο πεζοδρόμιο αποφεύγοντας προσεκτικά τις λιμνούλες μπροστά του, με τους γιακάδες των παλτών σηκωμένους για να καλύπτουν τους εκτεθειμένους τους λαιμούς. Τα αυτοκίνητα, πασπαλισμένα με μια στρώση λιωμένο γκρίζο χιόνι, πιτσιλούσαν παντού τα παγωμένα νερά από τις λακκούβες καθώς διέσχιζαν διαστικά τους βρεγμένους δρόμους. Έξω τα πράγματα ήταν πραγματικά ελεεινά.

«Πρου!»

Η φωνή ακούστηκε μέσα στο μυαλό της Πρου σαν να τη φώναζε κάποιος από πολύ μακριά: σαν ένας φαροφύλακας που έκανε σήματα σε ένα πλοίο μέσα στην τρικυμία. Αποφάσισε να την αγνοήσει. Αλλά ακούστηκε και πάλι:

«Πρου Μακίλ!».

Αυτή τη φορά ακούστηκε πιο κοντά. Σαν να 'ταν πιο αληθινή. Ένας τελετάρχης που καλεί έναν σταρ να ανεβεί στη σκηνή. Άρχισε να σηκώνει το πιγούνι της από την παλάμη της.

«Γη προς Πρου Μακίλ!» Αυτή τη φορά μια έκρηξη γέλιου ακολούθησε τη φωνή. Ο σαματάς αυτός επανέφερε απότομα την Πρου στην πραγματικότητα. Ανασηκώθηκε στην καρέκλα της και έριξε μια γρήγορη ματιά τριγύρω στην αίθουσα. Φυσικές επιστήμες, τρίτη ώρα. Ολόκληρη η τάξη την κοιτούσε, την έδειχνε και γελούσε. Η Πρου ένιωσε το πρόσωπό της να γίνεται κατακόκκινο.

«Συγγνώμη» κατάφερε να πει. «Είχα... αφαιρεθεί».

Η κυρία Ντάρλα Θέννις, με το σταρένιο της δέγμα και τη φλοράλ αφρικάνικη τουνίκ της, την κοίταζε πίσω από την έδρα της στο μπροστινό μέρος της αίθουσας. Ίσιωσε τα συρμάτινα γυαλιά της κι έστρωσε τα κατάμαυρα, κορακίσια μαλλιά της. Μετά έκανε νόημα με το χέρι της στην τάξη να ηρεμήσει. «Η εργασία σου, Πρου;»

Οι ακόλουθες σκηνές πέρασαν σαν αστραπή από το μυαλό της: η μητέρα της να ξεθάβει ένα δάξο για τουρσί από το πάνω ντουλάπι· η Πρου να χώνει ένα κομμάτι από γαλλική μπαγκέτα που είχε περισσέψει μέσα στο δάξο και να το αφήνει στο περδάζι του παραθύρου· ο πατέρας της να αναφέρει εκείνο το πρωί ότι είχε πάρει την πρωτοβουλία να πετάξει ένα δάξο που είχε μέσα ένα αηδιαστικό μουχλιασμένο ψωμί και να ρωτάει για ποιον λόγο μπορεί κάποιος να άφηγε ένα δάξο γεμάτο μούχλα να κάθεται στο παράθυρο.

«Ο μπαμπάς μου» άρχισε η Πρου. «Ο μπαμπάς μου το πέταξε στα σκουπίδια».

Κι άλλα χάχανα ξέσπασαν μέσα στην τάξη.

Η κυρία Θέννις κοίταξε την Πρου πάνω από τα γυαλιά της. «Καθόλου πρώτο, Πρου» είπε. «Καθόλου πρώτο».

«Θα τον ενημερώσω» απάντησε η Πρου.

Η καθηγήτρια κοίταξε προσεκτικά την Πρου για λίγο, προσπαθώντας να καταλάβει αν η απάντησή της είχε κάτι το προσδλητικό. Η κυρία Θέννις ήταν καινούρια, είχε έρθει αυτό το τρίμηνο – η κυρία Εστεδέζ, η κανονική καθηγήτρια της τάξης, είχε άξαφνα παραιτηθεί, ισχυριζόμενη λόγους υγείας. Η Ντάρλα Θέννις ήταν από το Γιουτζίν και ήταν εμφανώς πολύ περήφανη που μιλούσε τη

γλώσσα των παιδιών ήταν γενικώς πολύ εντάξει τύπος. Δεν ξεχνούσε ποτέ να τους υπενθυμίζει ότι λάτρευε την ποπ μουσική. Κάθε φορά που ο γυμνασιάρχης, ο κύριος Μπριμ, έφευγε από την αίθουσα, έδγαζε κάτι περίεργα γρουλίσματα και διέσχιζε τους διαδρόμους του σχολείου περικυκλωμένη από ένα πυκνό σύννεφο πατσουλί. Έσπρωξε τα γυαλιά της πιο ψηλά στη μύτη της και έριξε μια διερευνητική ματιά στην αίθουσα.

«Μπέθανυ;» είπε η κυρία Θέννις. «Υπάρχει περίπτωση να είσαι έτοιμη να δείξεις την εργασία σου, δεδομένου ότι η δεσποινίς Μακίλ, λόγω του πατέρα της, δεν είναι σε θέση να δείξει τη δική της;»

Η Μπέθανυ Μπράξτον σηκώθηκε όρθια κι έριξε ένα συγκαταβατικό βλέμμα στην Πρου, με μεγάλη απόλαυση. «Μάλιστα, κυρία Θέννις» απάντησε.

«Σε παρακαλώ» τη διόρθωσε η δασκάλα της «απλώς Ντάρλα».

Η Μπέθανυ χαμογέλασε ντροπαλά και είπε: «Ντάρλα».

«Αν δε σε πειράζει, τότε...» Η Ντάρλα Θέννις έκανε νόημα στη μαθήτριά να περάσει μπροστά στην αίθουσα.

Τραβώντας τον γιακά του μαύρου της ζιβάγκο, η Μπέθανυ πήγε μέχρι την άλλη άκρη της αίθουσας, όπου σ' ένα μακρύ τραπέζι φιλοξενούνταν διάφορες εργασίες μαθητών. Η Μπέθανυ άνοιξε την πόρτα που οδηγούσε σ' ένα φωτισμένο θερμοκήπιο, έδγαλε από μέσα μια ψηλή, θαλερή ντοματιά και την έφερε μέχρι το μπροστινό μέρος της αίθουσας.

«Αυτό το τρίμηνο δουλεύω πάνω στα μοσχεύματα» είπε κρατώντας στην αγκαλιά της το φυτό. «Σκοπός μου εί-

ναι να δημιουργήσω ένα φυτό που θα είναι πιο ανθεκτικό στις αρρώστιες, αλλά θα παράγει και νοστιμότες ντομάτες».

Πουφ, σκέφτηκε η Πρου. *Τι επιδειξίας*. Είχαν συνεργαστεί στην τάξη όλο το φθινοπωρινό εξάμηνο και η Μπέθανυ είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να παραγκωνίσει την Πρου σε όλα τους τα πειράματα. Είχε πάρει μόνο αυτή τα εύσημα για το κολάζ από φύλλα που είχαν φτιάξει, παρά το γεγονός ότι η Πρου είχε μαζέψει μόνη της όλα τα φύλλα δελανιδιάς που είχαν το χρώμα της ώχρας.

Η κυρία Θέννις κουνούσε το κεφάλι όση ώρα μιλούσε η Μπέθανυ. «Τέλειο» είπε η Ντάρλα Θέννις. Η Πρου την αγριοκοίταξε.

«Σε ευχαριστώ, Ντάρλα. Μετά χαράς αναφέρω ότι πηγαίνει πολύ καλά» συνέχισε η Μπέθανυ. «Και το μόσχευμα φαίνεται να έχει πιάσει. Αν και δεν έχει βγει ακόμα κάποιος καρπός, περιμένω ότι σε καμιά δυο εβδομάδες θα έχουμε μερικά ωραία μπουμπούκια».

«Ωραία φάση» προέτρεψε η Ντάρλα την τάξη. Τα παιδιά της πρώτης γυμνασίου στο μάθημα των φυσικών επιστημών της τρίτης ώρας μουρμούρισαν, όλα μαζί μεν, χωρίς κανέναν φανερό ενθουσιασμό δε, ένα *ωωω*, για να ικανοποιήσουν την καθηγήτριά τους. Η Πρου παρέμεινε σιωπηλή.

Άκουγε.

Η ντοματιά έδγαζε έναν χαμηλό, θυμωμένο δόμβο.

Η Πρου κοίταξε τριγύρω στην αίθουσα για να δει αν τον είχε ακούσει κανείς άλλος. Όλοι κοιτούσαν αδιάφορα την Μπέθανυ.

Ο δόμβος όλο και δυνάμωνε· τρεμπάιξε και μετά ανέ-

δηκε σε ένταση. Όσο δυνάμωνε, ήταν ξεκάθαρο ότι ήταν ένας δόμβος δυσφορίας και εκνευρισμού.

Συγγνώμη, σκέφτηκε η Πρου, κατευθύνοντας τις σκέψεις της προς το φυτό. Το καταλάβαινε και με το παραπάνω· δεν ήταν καν η εποχή του και να το τώρα: να μεγαλώνει μέσα στο θερμοκήπιο της τάξης φυσικών επιστημών. Και δεν μπορούσε να φανταστεί πώς ήταν να κολλάνε ένα άκρο μιας αδερφής σου ντοματιάς πάνω στον μίσχο σου.

Ήταν τελείως δάρδαρο!

Της φάνηκε ότι η ντοματιά αναστέναζε.

Στην Πρου ήρθε μια ιδέα. *Ξέρεις τι θα είχε πλάκα*; σκέφτηκε.

ΡΜΦΦ, δόμβισε η ντοματιά.

Η Πρου τής εξήγησε το σχέδιό της.

Ξαφνικά, η Μπέθανυ τίναξε πίσω το κεφάλι της και σούφρωσε τη μύτη της. Οι μαθητές έβγαλαν ένα επιφώνημα έκπληξης. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, φάνηκε λες και το πάνω φύλλο της ντοματιάς είχε χαστουκίσει την Μπέθανυ στη μύτη. Ήταν προφανές ότι η κυρία Θέννις δεν το είχε δει· έριξε ένα άγριο βλέμμα στην αίθουσα. «Ελάτε τώρα, παιδιά» είπε.

Οχ! Έκανε πάλι όλη η τάξη. Είχε ξανασυμβεί· ο πάνω μίσχος της μικρής πράσινης ντοματιάς είχε κάνει μια κίνηση προς τα επάνω και, χωρίς αμφιβολία, είχε ριξει στο κορίτσι που την κρατούσε άλλη μια σφαλιάρα στη μύτη. Μια έκφραση έκπληξης και τρόμου είχε απλωθεί στο πρόσωπο της Μπέθανυ, που τέντωσε τα χέρια της προ-

στά για να κρατήσει το φυτό μακριά της. Ακολουθώντας το βλέμμα των μαθητών της, μια πολύ μπερδεμένη κυρία Θέννις γύρισε και είδε την Μπέθανυ να πηγαίνει σιγά σιγά προς το μικρό θερμοκήπιο.

«Ι...ίσως να θέλει λίγο καιρό ακόμα» κατάφερε να πει η Μπέθανυ, με πρόσωπο κάτασπρο. Έβαλε προσεκτικά το φυτό στο γυάλινο θερμοκήπιο κι έκανε ένα δήμα πίσω. «Ήταν απολύτως υγιές σήμερα το πρωί».

Ένα χαμηλό σφύριγμα ικανοποίησης είχε αντικαταστήσει το δυσαρεστημένο δόμδισμα της ντοματιάς.

Το βλέμμα της κυρίας Θέννις γύρισε προς την Πρου· την κοίταζε με σοκ και δυσπιστία. Η Πρου χαμογέλασε και ξαναγύρισε το βλέμμα της προς το παράθυρο, προς τη χιονολάσπη που έπεφτε από τον ουρανό, πέρα από το τζάμι και προς τις μικρές λιμνούλες στους μουσκεμένους από το χιόνι δρόμους.

*ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΛΙ ΜΠΡΙΜ,
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗ ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΤΖΟΡΤΖ*

*Ημερομηνία: 15/2/-
Προς τους Άννι και Λίνκολν Μακίλ
Γονείς της Πρου Μακίλ*

*Αγαπητοί κυρία και κύριε Μακίλ,
Από πέρυσι που δεχθήκαμε την κόρη σας στο σχολείο αυτό, έχει αποδείξει ότι είναι μια ευφυής και ανεξάρτητη μαθήτρια. Θεωρήσαμε ότι είναι πολλά υποσχόμενη.*

Μετά θλίψης μου όμως σας αναφέρω ότι αυτό το

«πολλά υποσχόμενη» έχει αμανρωθεί προσφάτως. Από την αρχή του δευτέρου εξαμήνου, οι βαθμοί της έχουν πέσει κατακόρυφα και, όπως έχει αναφερθεί –από όλους τους καθηγητές–, η συμπεριφορά της στην τάξη είναι ασυνήθιστη. Έχει επιδείξει ελάχιστο από τον προηγούμενο ζήλο της στις σχολικές της εργασίες και συμπεριφέρεται με τρόπο ανάρμοστο στους καθηγητές της. Η κομιστής αυτού του σημειώματος, η κυρία Ντάρλα Θέννις, προσφέρθηκε ευγενώς να σας μιλήσει πάνω στο θέμα αυτό, και ελπίζουμε πως με τη συμμετοχή της θα οδηγηθούμε σε ευτυχή κατάληξη.

Κατανοούμε την κρίση που πέρασε η οικογένειά σας νωρίτερα το σχολικό αυτό έτος: η εξαφάνιση του νεαρού σας γιου πρέπει να σας ήταν ιδιαίτερος δύσκολη. Έχουμε υπόψιν τι αντίκτυπο μπορεί να έχει στο μυαλό ενός παιδιού μια τέτοια τραυματική εμπειρία. Εντούτοις, θα θέλαμε να διαλευκάνουμε αυτό το δυστυχές ολίσθημα και να προλάβουμε στην αρχή του ακόμα το πρόβλημα, πριν γίνει αξέπεραστο και οδηγήσει στην αποβολή μιας τόσο πολλά υποσχόμενης μαθήτριας ή, ακόμα χειρότερα, στη διαγραφή της.

Με εκτίμηση,
Λι Μπριμι
Γυμνασιάρχης, Γυμνάσιο Τζορτζ

Η Πρου χαμήλωσε την επιστολή από τα μάτια της προκειμένου να επιτρέψει στα πρόσωπα των τριών ενη-

λίκων μέσα στην κουζίνα να ανατείλουν πάνω από τη σελίδα, σαν φεγγάρια σε τροχιά γύρω από κάποιον μακρινό πλανήτη. Στο δωμάτιο επικρατούσε σιωπή, με εξαίρεση το *σπρόινγκ* που ακουγόταν κατά τακτά χρονικά διαστήματα από τη μεριά του μικρού αδερφού της Πρου, του Μακ, και συγκεκριμένα από το κουνιστό του καρεκλάκι που ήταν τοποθετημένο στο κούφωμα της πόρτας.

Ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω τι περιμένετε να πω» είπε.

Σπρόινγκ.

Η μητέρα της και ο πατέρας της αντάλλαξαν ένα ανήσυχο βλέμμα. «Γλυκιά μου» είπε η μητέρα της «ίσως θα έπρεπε να...».

Σπρόινγκ.

Το βλέμμα του μπαμπά της Πρου πήγε από τη γυναίκα του στην καθηγήτρια με την τουνίκ, το τρίτο μέλος της ουράνιας αυτής τριάδας. Ήταν ακουμπισμένη στην πόρτα του ψυγείου.

«Κυρία...» πήγε να πει ο μπαμπάς της Πρου.

Σπρόινγκ.

«Σας παρακαλώ» είπε η καθηγήτρια, με το βλέμμα καρφωμένο στο μικρό αγόρι και στην κουνιστή του καρέκλα «απλά Ντάρλα». Φαινόταν να περιμένει να ακουστεί το επόμενο δυνατό...

Σπρόινγκ.

«Ντάρλα» συνέχισε ο μπαμπάς της Πρου «πρέπει να σου πω ότι όλα αυτά είναι τελείως απρόσμενα για μας... θέλω να πω...». *Σπρόινγκ.* «Ήταν δύσκολοι οι περασμένοι μήνες, σίγουρα, αλλά πιστεύουμε ότι δε θα μπορού-

σαν να ήταν αλλιώς τα πράγματα, αν σκεφτείτε τι είδους...» *Σπρόινγκ*. «Όλοι μας διώσαμε τρελά γεγονότα στην αρχή του χρόνου και...» *Σπρόινγκ*. Έκανε μια παύση και παρατήρησε ότι η προσοχή της Ντάρλα ήταν συγκεντρωμένη, χωρίς να μπορεί να την ελέγξει, στο παιδί που αναπηδούσε μέσα στο καθισματάκι του με κάθε σύσπαση του ελατηρίου του καθίσματος.

«Αγάπη μου» είπε τελικά στη γυναίκα του «θα σε πείραζε να έβγαζες λιγάκι τον Μακ απ' αυτό το πράγμα;».

Μόλις απομακρύνθηκε ο Μακ από την κουνιστή του καρέκλα και η μητέρα της Πρου επέστρεψε στην κουζίνα, η συζήτηση συνεχίστηκε. Ντάρλα Θέννις: «Ακούστε, ξέρω τι περνάτε –είναι φυσιολογικότατο για ένα παιδί της ηλικίας της–, απλά δε θέλουμε να μείνει πίσω».

Η Πρου παρέμεινε σιωπηλή. Παρατηρούσε τους τρεις ενήλικες προσεκτικά. Μιλούσαν γι' αυτήν σαν να μη βρισκόταν καν στο δωμάτιο. Αυτό την έκανε ακόμα πιο απρόθυμη να πάρει μέρος στη συζήτηση. Κλότσησε με τις γαλότσες της το στρωμένο με φελλό πάτωμα και προσπάθησε να φανταστεί πως οι τρεις ανακριτές της δε βρίσκονταν εκεί. Οραματίστηκε έναν σεισμό να ανοίγει ένα χάσμα στη μέση της κουζίνας και να καταπίνει τους ενήλικες μέσα σε ένα ξαφνικό ταρακούνημα.

Η Ντάρλα φαίνεται πως αντιλήφθηκε την αποστασιοποίηση της Πρου και άρχισε να της απευθύνεται. «Καλή μου, οι τελικές εξετάσεις σου το προηγούμενο εξάμηνο πήγαν χάλια· ήταν σαν να μη βρισκόσουν καν στην τάξη, σαν το κεφάλι σου να βρίσκεται κάπου αλλού – σε κάποιο μέρος μακρινό».

Εκεί βρίσκεται, σκέφτηκε η Πρου.

«Και να μη μιλήσω για τις απουσίες σου» είπε η Ντάρ-
λα, κοιτώντας τους γονείς της Πρου.

«Απουσίες;» είπε η μητέρα της Πρου. «Τι απουσίες;»

Η Ντάρλα κάρφωσε το βλέμμα της στην Πρου. «Θέ-
λεις να τους πεις εσύ;»

«Ε, να» είπε η Πρου σηκώνοντας το βλέμμα από τις
μπότες της «μερικές... κάποιες μέρες... λίγες...».

«Λίγες μέρες;» τραύλισε ο μπαμπάς της, κοιτάζοντας
την κόρη του χωρίς να μπορεί να το πιστέψει.

«Κάποιες μέρες που δεν κατάφερα να είμαι στην ώρα
μου, σκεφτόμουν: Λοιπόν, αυτό σημαίνει ότι θα χάσω την
ώρα προετοιμασίας, κι αν χάσω την ώρα προετοιμασίας,
δε θα είμαι έτοιμη για το μάθημα της γεωγραφίας, κι αν
δεν ήμουν έτοιμη γι' αυτό... πώς θα τα κατάφερα στα
μαθηματικά;» Κουνούσε τα χέρια της μπροστά από το
πρόσωπό της, σαν να προσπαθούσε να τους μπερδέψει
και να τους υπνωτίσει. «Ήταν σαν μια μακριά σειρά από
ντόμινο που έπεφταν. Αποφάσισα λοιπόν απλά να το
αφήσω και να διαβάσω στην καφετέρια».

Ο πατέρας της Πρου χαμογέλασε ντροπαλά και κί-
ταξε την κυρία Θέννις. «Τουλάχιστον διαβάζει, σωστά;»

Η γυναίκα του αγνόησε αυτό το σχόλιο. «Και αυτό...
αυτό... το ντόμινο – συνέβη αρκετές φορές;» ρώτησε, με
βλέμμα που τρυπούσε και προσπαθούσε να δει πίσω από
τις αφέλιες της Πρου, οι οποίες ευτυχώς έκρυβαν το χα-
μηλωμένο της πρόσωπο.

«Πέντε, για να είμαστε ακριβείς» απάντησε η κυρία
Θέννις.

«Πέντε;» πρόφεραν ταυτόχρονα ο πατέρας και η μη-
τέρα της Πρου.

«ΦΕΝΤΕ!» ακούστηκε η φωνή του Μακ από το σαλό-
νι. «ΠΟΥ! ΦΕΝΤΕ!»

«Οχ» είπε η Πρου.

Η αλήθεια όμως ήταν ότι δε διάβαζε στην καφετέρια. Και δεν έφταιγε το ότι «δεν κατάφερε να είναι στην ώρα της» στο σχολείο. Η αλήθεια ήταν ότι η Πρου Μακίλ, δώδεκα ετών, ξυπνούσε πότε πότε στο άνετο κρεβάτι της, στο άνετο σπίτι της, με την άνετη οικογένειά της, και αισθανόταν ένα πολύ ξαφνικό και πολύ απότομο *τράδηγμα*. Εκείνες τις ημέρες, σηκωνόταν από το κρεβάτι της και έκανε ό,τι μπορούσε για να κάνει τα πράγματα που επαναλάμβανε καθημερινά –ώστε να αγνοήσει αυτό το μυστηριώδες *τράδηγμα*–, αλλά μερικές φορές έφτανε μέχρι το ποδήλατό της κι ένιωθε εξαναγκασμένη να πάει προς την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη που βρισκόταν το σχολείο. Και το *τράδηγμα* αυτό την οδηγούσε. Την *τραβούσε* από την οδό Λόμπαρντ και μετά την *τραβούσε* μπροστά από τα μαγαζιά που άνοιγαν και την *τραβούσε* κατά μήκος της Βιλλαμέτ και την *τραβούσε* πέρα από το κολέγιο, μέχρι που εκείνο το παράξενο *τράδηγμα* την άφηνε, μαζί με το ποδήλατό της, στην άκρη του γκρεμού, να κοιτάζει από ψηλά το αχανές, γεμάτο δέντρα τοπίο πέρα από το ποτάμι, τον Αδιάδατο Αγριότοπο. Εκεί περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας της: κοίταζε απλά το απέραντο πράσινο. Και θυμόταν. Εκείνες τις ημέρες, η ιδέα να πάει στο σχολείο της φαινόταν απλώς απίθανη.

Δυο δάχτυλα κροτάλισαν. «Γειαααα σααας;» πετάχτηκε η μητέρα της. «Θα έπαιρνα όρκο πως σου έχουν απαγάγει το μυαλό οι εξωγήινοι ή κάτι τέτοιο».

Η Πρου κοίταξε ψύχραιμα και με τη σειρά όλους τους

ενήλικες κατάματα. «Μαμά» είπε «μπαμπά, κυρία Θέννις – συγγνώμη, Ντάρλα. Το εκτιμώ που με ενημερώσατε γι' αυτά τα θέματα και λυπάμαι για κάθε απογοήτευση που μπορεί να σας έχω προκαλέσει. Με συγχωρείτε, αλλά θα ήθελα να κάνω έναν περίπατο τώρα. Θα διαλογιστώ πάνω σε όλα όσα μου είπατε».

Και μ' αυτά τα λόγια, έκανε μεταβολή και διγήκε από την πίσω πόρτα του σπιτιού, αφήνοντας ένα σαστισμένο τρίο ενηλίκων να την κοιτάζουν να φεύγει.